



## מסורת הש"ס

(א) יוֹמָא כֶּטַח מְנַחֵם לֵךְ  
(ב) עִי מִכְרַלְתָּ שְׁפָטִים פִּיךְ  
(ג) עִי תִּחַב יוֹרָא נִדְבָה פִּרְשִׁי  
(ד) הָעִי חָצָא פִּיָּא הִיא  
(ה) יִרְדֹּשׁ שִׁבְתָּ פִּיָּא הָב  
(ו) מְנַחֵם לֵךְ (ז) עִי מִן  
(ח) כִּימוֹת כֹּדִי דִּלֵּי עֲקָרָא  
(ט) פְּסִיחִים כֹּדִי (י) לֵעִיל פִּדְּ  
(יא) עִיל כֹּדִי (יב) מְנַחֵם לֵךְ  
(יג) עֲקָרָא לֵךְ (יד) עִיל  
(טו) עִי מִן כִּימוֹת פִּגִּי וְשֵׁסִי אִימִרו  
(טז) קוּסְאִילוֹ וְתַמְחִילָא וְעִי מִן עֲקָרָא לֵךְ  
(יז) דִּילָא לֵךְ (יח) עִי יוֹמָא כֶּטַח

## תורה אור השל

- [illegible]

## גליון הש"ס

גמ' לרנח מועלת עין צ"מ דף  
קו ע"צ מד"ה לא: [תוס' ד"ה  
הילכתא וכו'] ולא שייך למיפדך  
הילכתא למשיחא. עי' לעיל דף  
ממ ע"א תוס' ד"ה הלכתא  
למשיחא [וכו'] שם ד"ה בבש  
[וכו'] להכי איצטריך קרא. עי'  
מנמנות דף נו ע"צ מוס' ד"ה  
ככ:

## מוסף רש"י

אפילו הן על השלחן ימים רבים. כגון ששה ימים שעמד על השלחן קודם שנת הבאה (מנחות צ. מכת"י) בבשר מגין. כנש הרי הוא כמזבח לכל דבר (המפרש תמיד כח):

## ליקוטים

אמרי' בי רב מ"ט דרב חסדא וכו'.  
ולא מצינו בשום מקום שרב  
הווא יפרש טעם רב חסדא  
תלמידו, אלא ודאי רב המנונא  
תלמידו של רב חסדא היה מפרש  
טעם רבו. הלכך בעל כרחך אמרי'  
בי רב סתם רב המנונא תלמיד  
רב רב חסדא, אבל אמרי' בי רב  
משמיה דרב הוא רב הונא  
תלמידו של רב. (ימוס' מגו"א, סוף  
ערך רב המנונא תלמיד רב)

## שיטה מקובצת

[illegible]

חלות שני עובדנן. שרירי א' דידהו חלות שני של ליל המחרת: שאינו עושה לינה. ב' חלותו א' שעל הארץ שהרי כל הלילה כשר להעלותו מן הארץ ולמוצא א' דכתיב לא ילין חלב חגי עד בקר הא כל הלילה ילין: עושה עיכול. לשרירי דמערסה: אין בהן עיכול לעולם. וכל א' שפוקעין

יחזור ומועילין בהן עד שיטעמו דשן: כל  
היכא דמשכחם לבו דו'. הלכך פשו  
קודם חלות נמי הכי הן עיכול בחלות  
ואפילו החזיקן לאחר חלות יא' אין  
מועילין בהן: ולא יא' דקד' להחזיקן. ויאלו  
מדי מעלה ברכי' ולא נהני מדרבנן:  
וא"ר חייא בר אבא. נמי כרז יוסף:

וּכֵן חִי צֶה קִפְרָא. כִּכְר יוֹסֵף: רָכַשׁ  
וּכֵן חִסְדָּא בְמֵאֵי פִלְגִי. לִמְרָא דְלֵא  
הוּא עֵיכּוֹל בְּחַזְקוֹת: בְּשִׁמְיֵינִס. אִפִּילוּ  
הוֹקְשׁוּ לֹא הוּא עֵיכּוֹל דְּשׁוּמָנָא מֵעֵכָב  
מִלִּישׁוֹת דָּסָן: אִילִימָא דְלֵא יִרְדּוּ.  
אוֹתָן שְׂמֵאלָא בְּשִׁחַר בְּרָאשׁ הַמּוֹצֵחַ  
שֶׁלָּא בְּמַעֲרָכָה: אֵלֶּא דִירְדּוּ. מִן  
הַמּוֹצֵחַ לְאַחַר עֲמּוּד הַשַּׁחַר מִיִּבְעֵי  
לֶךְ מִי הוּא כְּשֶׁלֶּא לֵינִס וּפְסָלִיס בְּעֲמּוּד  
הַשַּׁחַר וּתְנָן <sup>(א)</sup> בְּפִסּוּלִיס כִּךְ אִם יִרְדּוּ לֹא  
יַעֲלוּ <sup>(ב)</sup>: אִם דִּילֵמָא חִין לֵינִס מוֹעֵלֵת. וְלֹא  
נִפְסְלוּ וְיִחְזוּר וְיַעֲלִין: לִשְׁלָחַן מוֹדִינִן  
לִפְסָל. לְמוֹצֵחַ שְׁעֵלָא לְחַס הַפְּסִיס נִפְסָל  
עָלָיו אִם לֵן בּוֹ לְאַחַר זְמָנוֹ: דָּסָן אִפִּי  
הִיָּה עַל הַשְּׁלָחַן יָמִיס כּו'. בְּמַנְחוֹת תֵּנָן  
לֵה קִסְדָּר אֵת הַלֶּחֶם וְאֵת הַבְּצִיכִין בְּאַחַד  
בְּשַׁבָּת וְהַקְטִיר אֵת הַבְּצִיכִין <sup>(ג)</sup> [בְּשַׁבָּת]  
פְּסוּלָה לְפִי שְׂמֻחוֹסְרִיס בְּשַׁבָּת <sup>(ד)</sup> זְמָן  
צִרְיִכִין לְעֲמּוּד עָלָיו שְׁבַעַת יָמִיס כִּידָּא  
יַעֲשֶׂה זֶה שְׂפִדְרִיס בְּאַחַד בְּשַׁבָּת יִימִיסָהּ  
לְשַׁבָּת הַבֵּאֵה אִפִּי: הִיא כּו': אִם דִּילֵמָא  
לְקַרְקַע עוֹרֵה מוֹדִינִן לֵה. דֵּהֵא <sup>(ה)</sup> רִכְפֵּת  
בְּנִין הִיא כְּמוֹתָהּ וְלֹא כְּלִי שֶׁרֶת כְּשִׁלְחָן:  
מִקְטִיר וְהוֹךְ לְעוֹלָם. דִּלְפִּילוּ אִתְרִינִן  
לֵינִס מוֹעֵלֵת בְּרָאשׁ הַמּוֹצֵחַ מִסְקִינָן  
נִהוּ בְּמַעֲרָכָה <sup>(ו)</sup> שְׁהִי פְסוּלִין שְׁעָלוּ לֹא  
יִרְדּוּ. רִכְכָּה אִמֵּר לֵה יַעֲלוּ. דְּלִינִה  
מוֹעֵלֵת הִיא לֵה פְסוּלִין וְיִכּוֹן דִּירְדּוּ לֹא  
יַעֲלוּ: אֵת הַמּוֹצֵחַ. וּמַשַּׁחֵת אֵת הַמּוֹצֵחַ  
לְכִרּוֹת אֵת הַכֶּבֶשׂ: הִיא לֵה שֶׁרֶת מִנִּין  
<sup>(ז)</sup> לֵה הַטּוֹעַ בֶּהֱן יִקְדֵּשׁ: מִהוּ שִׁקְדִּישׁוּ  
פְּסוּלִין. הוּא סְבוֹר לַעֲנִין פְּרִיזִין  
קְמִיבְעִיא לֵיה כְּגוֹן מַנְחָה טְמֵאָה  
שְׁקֵדֶשָׁה בְּכָלִי שֶׁרֶת מִן קִדְשָׁה קִדְשָׁה  
הַגּוֹף וְלֹא נִפְקָא: לֵהוּ לְחִלוּלִין דִּקְדֵּשָׁה  
כְּלִי אֶע״פ שֶׁהִיא טְמֵאָה אִם לֹא קִדְשָׁה  
וּתְנָן <sup>(ח)</sup> הַמַּנְחוֹת וְהַנְּסָכִיס שְׁטַמְמָאוּ יֵשׁ

[נהם] פדיון ואם משקדש = בכלי נטמאו אין להם פדיון: א"ל תניסו.  
 דמקדשין ואין להם פדיון: א"ל לנחמיה ליקרב קמביעתי לי. ולא לענין  
 פדיון: ושקבלו פסולין וזקרו אם דמו. אם עלה הכשר לא ירד: מאי לאו  
 שקיבלו

זה שאינו נפסל אפילו כי נסדר להלכתו: הגה"ה <sup>לא</sup> **בבש** מנין. וא"ת כבש הא כיון דידע ע"ג רפסא יעלה כי כבש וי"ל דשמא לא דעורה מקדי **בלי** שרת פשוט שיקרש את הפסולין. פי' כקונטרס ללעזי מדי מקשה פשוט וזכור את דמו חזי לכו שכלו פסולין וזכור פס

יעלו חזירים דוריקה מעליהם היא אף על גב דקצלוהו פסולין דכל  
 קאנוסרס ותימה לפי ד"ח מיקש' ליה ממנ' [פד.] סנ' הויאז והעטמ'  
 נא יעלו ואע"ג דנתקבל הדם בכשרות ככלי שרת דלא לן איירי מיד'  
 אמצא' לא יעלו לר"ס כיון דכלי שרת מקדשין את הפסולין לנפלה  
 מידו וכן נמערב הפסולין דלמרי יספך לזמה ולא

[illegible]

**סדא.** אע"ג לאמרי בי רב (ב) רב הונא  
 רב הונא נמי אמרה ופי' טעמו  
 דרב חסדא אי נמי מלינו שרב הונא  
 טין (דף י.) חסדא שמך וחסדאין מילך  
 ובמסכת שבת (דף פב.) מ"ט לא שכיח  
 גבי רב חסדא למחדש שמעמיה:  
 מה חצות שאין עושה לינה ב'.

ורבה לטעמיה דלית ליה בסמוך  
אין לינה מועלת בראשו של מוצב וליט  
ליה ק"ו דרב חסדא דליכא למיפטר  
מיה לנחותא שכן עושה עיכול בראשו של  
מוצב דלס פקע לא יחזור חסדא חסדא  
בעמוד השחר שאין לינה פוסלת בראשו  
של מוצב כן פ' ה"ר מנחם ז"ל:  
ורב חסדא אמר אין בהם עיבוי  
לעולם. וליכא למימר דעמוד  
השחר שני יאשה עיכול מק"א <sup>כא</sup>  
דנחות שהרי ישנה עושה לינה <sup>כא</sup> אלא  
לקרבות היום שלפניו:

**הִי־לִבְתָּא בִּרְב יוֹסֵף.** פִּירוֹשׁ אֵלֶּיךָ  
אָמַר וְאִין זֶה פֶּסֶק  
הַלְכָה \* וְלֹא שִׁיךְ לְמִיפְדָּךְ הִילְבְתָּא  
לְמַשְׁיָחָא דַּהּ אֲבָדְכוֹן נְמִי מוֹכֵחַ דִּלָּא  
פְּלִיגָי עֵלֶיהָ וְאִ"כ הִלְכָה לְמַה יֵּי:  
**לֹא** נִהְיִין. רַבִּינוּ הִלְכָה מִפְּרַשׁ מִן  
הַתּוֹרָה כִּיּוֹן שֶׁהִם לִחְמוּ שֶׁל מוֹצֵחַ  
וּמִ"מ יֵאל מִיִּדִּי מַעֲלִיָּה דְכִיּוֹן דַּחְלוֹת  
עוֹכֵלֶם נַעֲשִׂית מְנוּחָתָם וְלֹא חוֹרָה בְּהֵם  
מַעֲלִיָּה \* : לְשַׁלְחֹן מַרְבִּינִן אֵ"ה  
דַּתְנָן אִפִּי־וּ חִיָּה עַל הַשְׁוֹרָחִין בִּו'.  
יִתִּמָּה מִנָּה לִיָּה דִּלָּא פֶּסוּל לֵאלֹחַר שִׁבְתָּ  
כְּשֶׁנֶּסְדָּר כְּהִילְכְתוּ וְיִ"ל דְּלִיָּן דְּדִיָּין  
מִלִּישָׁנָא יִתִּירָא דְקִאֲמַר שֶׁאִפִּי הוּא עַל  
הַשְׁוֹלָחִין כִּו' דַּמִּשְׁמַע שֶׁבֶל לְהוֹסִיף אִפִּי  
בְּעִינֵין וְזֶה אֵ"ה [א] לִיתָא דַּהּ דוֹקֵא מִשּׁוֹם  
שֶׁנֶּסְדָּר בְּאַחַד בְּשַׁבָּת שֶׁלֹּא כְּהִילְכְתוּ  
לֹא מִיפְּסֵל כְּדִאיָחָא שִׁילָיָה שְׁמִי  
הַלְכִים (מַנְחוֹת דף ק. פ.) וּפְרָק אָמַר לְהֵם  
הַמּוֹנִיָּה (יוֹמָא דף כט.) : דַּעֲמָא [א] דְּלִיָּן  
שֶׁרַת אִין מִקְדָּשֵׁי שֶׁלֹּא בּוֹמְנוּ וְלֹא [א] מִשְׁנֵי  
הֵם טַעֲמָא דַּשְׁלֹחַן אֵלֶּיךָ מוֹקֵשׁ לִיפְסוּל  
בְּלִיגָה כְּדִאֲמַר הִכָּא דְבַעֲי לְמִלְּמִי מִיָּיִה  
מוֹצֵחַ וְיִ"ע אִי מַזִּי לְמִימֵר דְּכִי נֶסְדָּר  
כְּהִילְכְתוּ נַעֲשֵׂה לִחְמוּ שֶׁל שְׁלֹחַן טַפִּי  
לֹא [א] יִפְסֵל בְּלִיגָה זֶה מִשְׁמַעֲיָנוּ לִישָׁא  
יִתִּירָא דִּאִפִּילוּ עַל הַשְׁלֹחַן כִּו' וְהֵתֵם  
דַּפְרִיךְ [א] כִּיּוֹן לִלְיָה אִינוּ מַחוּסֵר וּמִן  
בִּי [א] שְׁמַשִּׁי לִפְסוּל וּמִשְׁנֵי כִיּוֹן דַּנֶּסְדָּר  
וְהֵתֵם שֶׁמִּשְׁמַע אֵל שְׁדָרוּ כְּהִילְכְתוּ וּפְסֵל  
נֶסְדָּר בְּלִיגָה כִּיּוֹן לִלְיָה אִינוּ מַחוּסֵר

וּלְכַתּוֹ מִמֶּנּוּ בַּיּוֹם הַשִּׁבְעִי אֶפְסֵי הָיָה שֶׁ  
לְכַתּוֹ שֶׁל מִצְחָם (= מ"מ) תִּימָה לָמָּה לֵאמֹר  
גִּזְיוֹ דַּעַל (= כְּרִחְיוֹ שׁוֹם פְּסוּקֵי יָם עַל דָּבָר  
יִקְדָּשֶׁהוּ כְּמוֹתֵהוּ אֲמַלִּי אֵינִיטֵרֶךְ אִם לְרִבּוּי  
לֵאמֹר אֲבָל כְּפִסּוּקֵי לֵאמֹר (= לִבִּי אֵינִיטֵרֶךְ קִרָּה:  
וְלֵאמֹר לִיקְרָב קִמְצִיעִי לִי וּפְשִׁיט דִּמְקֻדָּשׁ  
אֵלָּה יִרְדּוּ הָאֵם זְרָקוּהוּ כְּשֵׁרִים לְכַתְּמָה  
סְפוּלִין לְכַתְּמָה לִיקְרָב וּלְיִרְדּוֹ כִּךְ פִּירֵשׁ  
וְהָאֵם עֵלִי לֹא יִרְדּוּ מִשְׁמַע הָאֵל לְכַתְּמָה  
גִּזְיוֹ (= לֵן דְּמָה וְיֹאֵל דְּמָה וְנִטְמָא דְּמָה  
גִּזְיוֹן שִׁשְׁנֵן עִתָּה כְּבָלִי חוּל דְּהוּה לִיה  
הָאֵל דִּלְמֵן (= מִנְחָתוֹ 97 ע':) הַמְנַחֵת

[illegible]

לג א מיי פ"ג מהלכות  
מעילה הלכה יב:  
לד ב מיי פ"ה מהלכות  
תמידין ומוספין הלכה  
יג:  
לה גד מיי פ"ג מהל' פסולי  
המוקדשין הלכה יא:  
לו ה מיי שם הלכה יח יט:

## שינויי נוסחאות

[illegible]

## שיטה מקוב

[illegible]



#### מסורת הש"ס

(א) ע' מכות יט, כט, (ב) מנחות ח: יט: ת"כ צו פ"א הרי"ב, כ"ביו שבת קכ"ד, (ג) [מנחות יט:] (ד) [מנחות יט:] (ה) [מנחות יט:] (ו) לעיל פז. מנחות ז, פז: ק. קב: מעילה ד, י (ז) מוסף' נמנחות ספ"ח ומעילה פ"א הי"ד, (ח) מוסף' נמנחות ספ"ט, (ט) [ויומא עב:] (י) לעיל פד., (יא) לעיל פג., (יב) מנחות פז., (יג) שם, (יד) לעיל סט., (טו) [וש"י מו' מנחות ח: ד"ה כל], (טז) ע' כפ' פנים מלאיות, (יז) [ו' מו' פסחים כג: ד"ה מרד, וימא מט. ד"ה כעץ]

#### הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה שאר פסולים דמיס של בחמה: (ב) ד"ה ליבש וכו' מורקות הס"ד ומיבית כ"ש נמחק: (ג) ד"ה ואין מתקשין וכו' לכלי הס"ד ומיבית כ"ש נמנחות נמחק:

#### גליון הש"ס

גב' נגפגפו אין מתקנין. עיין שפעות דף ע"ג מוס' ד"ה מ"מ קס"א: שם הונוק בטי"ב מכבסין. ע"י מוטק דף טו ע"ב מוס' ד"ה מתקנאין רש"י. ד"ה אבל מקדשין וכו' שאם יצא עיין לעיל דף ע"ב מוס' ד"ה יעלה: [תוס' ד"ה אלא בפנים וכו' ונפטר רבינו חיים דמבפנים לכלי קמבר. ע"י ויזמא דף מט ע"א תוס' ד"ה ע"י וכו' ובפסחים דף כג ע"ב תוס' ד"ה מרד דהו וכו'] שם חקק מרשב' מבחיין. ע"י פסחים דף כג ע"ב מוס' ד"ה סמ"ד ויבוסה דף נ ע"א מוס' ד"ה וא':

#### שינויי נוסחאות

[א] זריק דמן דמגע (כ"ה): [א] ועוד וכו' דרך (ש"ס ז): [א] ס"א כי קא מבטלין לא דקא אוריגא ותליתורא בקרא. ועי' קר"א ולקוין גלותו: [א] ולא מדות הויבש מקדשות (כח"י). וכו"ה בשו"תיו: [א] ג"י ש"מ ויט"ל איבא דמנחי לא דקא אוריגא דמנחתין (נכ"ל) אם לאין אין מקדשין אבל בקודש אמר רב ואיתימא רב אסי אינו קדש ליקרב אבל קדש ליפסל. [נעד כלן כע"מ] ואריא דמנחי לה אהא, מלאים אין מלאים אלא שלימים אמר ר' יוסי אמת בזמן שאין דעתו להוסיף אבל דעתו להוסיף ראשון ראשון קדש אמר רב ואיתימא רב אסי אינו קדש ליקרב אבל קדש ליפסל ואיתא דמנחי לה אהא וכו'. ומתאן יש ליבש תמיסת הלמ"מ והשלמ"מ למקור הכהנים: פ"ג מטפס"מ ד"כ: [א] כלן ל"ג פוסקא כלי קדש ששקבו כו'. ת"ד (ש"ס): [א] אורח (כח"י). [א] מבכסין אותן לא (ש"ס): [א] מבכסין כ"ש דבי לא מחזורי מרביעי טפי (כ"ה). ועי' רש"י: [א] ל"ג למיס (ש"ס): [א] ופסלה (ש"ס יב) ל"ג דלא בעיטת (ש"ס יג) דידה (ש"ס): [א] מלא מעלה גוראא אלא (ש"ס): [א] הפסול (כח"י): [א] דהיתא דגברא וכו' כה"ג לא מליץ (כ"ד): [א] נכסיהם (ש"ס): [א] והשלמי. וכו"ה: גמגמ: [א] שיהיו (כ"ד): [א] נד לפסקא הנקובה ל"ג כלן. ומתאן ואילן הוא פסול. וא"ע: [א] ל"ג דבדגן (ש"ס): [א] לחלוץ (ש"ס): [א] ל"ג אית בהו (ש"ס): [א] ל"ג לירות (ש"ס): [א] גמג' ל"ג כפורים: מנחות ונסכים ומנחה כהמה מן המדומע. ואע"פ שמותר לעהנים דעניין מותר לכל ישראל שנאמר (יחזקאל מה) ממסקה ישראל מן המותר לישראל [מנחות יא]. ואין ל"ג מערלה. שאסורה אף לכהנים: ליפסל. דלא נפקי לחול [א] וישרפו שקדשם הכלי. והא דרב אסי לא מהדר אצבורים אלא אמנחות דכבורים לאו קדשת כלי הוא [א] ומאי ליפסל איכא לא יקרב איכא לא לא קרבו: אין מסיבין אותן. כמו שעשין למדות [א] מנוקבות שמסיבין אותן פגיות הנקב ונסתם הנקב: אין מסיבין לטובין אצב. לקמסו הנקב. וכולשו משום דמיחיז כעניות ולאן אורח ארעא: נפגמו [א]. פגימה גדולה שמיקון השחמה ניכר: סבין מטופפ. שהיתה רכה כד' ליפגס פגימות דקות תמיד ומטרפת את הקדשים: אין עושין אותן מעשה מחט. לאורגן כמין יריעה ולעשותן אחרי כן לבוש תפור במחט אלא כמין מלבוש אורגין אותן כגליהם: אהל. מין כיצוס הוא שמעביר את הגיעול וכן נמר: הא כמים מכנסין. בתמיה. כיון דעעמא משום דמיחיז כעניות הוא מה לי נמר מה לי מים הרי נתגעלו וכבסן כל [א] שכן דבי לא מחזור להו שפיר גריעו טפי:

מלאין. כלומר שיהא זהן שיעור שלם של חסר, וזהו שיהא זהן שיעור שלם שלם למנחה ואם מנחת נסכים היא שניתנה ככלי יאה שם ג' עשרונים לפה רשני ועשרונים לאלל אצל אצל חסר השיעור אין הכלי מקדשן שאינו ראוי לכלי [א]. כך שמעתי במנחות (דף טז.). אלא בעינים. בעבור: צירוי מרות איכא צנייהו. למאן דמני אין מקדשין אלא ממוכן קסבר צירויי מרות לא נתקדשו אלא מה שבתוך חללו של כלי. צירויי מרות גודשי מרות. ופלוגתא היא במנחות בפרק שמי מדות (דף פט.). לא שנו. הא דלמרינן דאין מקדשין אלא מלאים: אלא שאין דעסו להשלים [א]. ולהוסיף עד כשיעור: תניא נמי הכי מלאים. שניהם מלאים סלת: אלא שלימים. שהיו [א] עשרונים ולוגין שלימים לאפוקי שיעור חסר דלא מקדשי: אצל מקדשין [א] כלי הנה אם הינש ליפסל. \* שאם ילא חוץ לקלעים או נגע צו טבול יוס נפסל דלהאי ליה כלי להכשירו ליפסל כדתניא [א] (מעילה דף י.). המנחות מושלין זהן משהוקדשו קדשו ככלי הוכשרו ליפסל בטבול יוס ובחמוסר כפורים: מנחות ונסכים ומנחה כהמה מן המדומע. ואע"פ שמותר לעהנים דעניין מותר לכל ישראל שנאמר (יחזקאל מה) ממסקה ישראל מן המותר לישראל [מנחות יא]. ואין ל"ג מערלה. שאסורה אף לכהנים: ליפסל. דלא נפקי לחול [א] וישרפו שקדשם הכלי. והא דרב אסי לא מהדר אצבורים אלא אמנחות דכבורים לאו קדשת כלי הוא [א] ומאי ליפסל איכא לא יקרב איכא לא לא קרבו: אין מסיבין אותן. כמו שעשין למדות [א] מנוקבות שמסיבין אותן פגיות הנקב ונסתם הנקב: אין מסיבין לטובין אצב. לקמסו הנקב. וכולשו משום דמיחיז כעניות ולאן אורח ארעא: נפגמו [א]. פגימה גדולה שמיקון השחמה ניכר: סבין מטופפ. שהיתה רכה כד' ליפגס פגימות דקות תמיד ומטרפת את הקדשים: אין עושין אותן מעשה מחט. לאורגן כמין יריעה ולעשותן אחרי כן לבוש תפור במחט אלא כמין מלבוש אורגין אותן כגליהם: אהל. מין כיצוס הוא שמעביר את הגיעול וכן נמר: הא כמים מכנסין. בתמיה. כיון דעעמא משום דמיחיז כעניות הוא מה לי נמר מה לי מים הרי נתגעלו וכבסן כל [א] שכן דבי לא מחזור להו שפיר גריעו טפי:

לכתמלה. ללגמא משום דהוי ירוד צלמת לא משכ"ל כחטאת העוף אם עלה לא ירד] ויש קצת ראייה ממוליקת כו' במה מותרת את האיסור. הס"ד. ואח"כ מו"ק היכי זריק להו מדמה, וא"ת כגז"ל דקודם זריקה קאמר דלא ירדו דלמא היינו לזאור זריקה וי"ל דלענין אם זרק כו'. אין תוס' לעיל מ"ז ע"ב פ"ה כלי יש ט"ס ולי' היכי מזה מדמה [כו'] פירוש לר"ג כו'. וכוונתם דלא דפיקי הכי זריק לזו ממנה היינו לר"ג, וע"כ ע"כ זריק וזרקת קאמר דכלא יקחנה מודה ר"י. ע"כ"ש מחו"א בנזיר. [כו] ל"ג האיסור (ש"ס יט): [א] ל"ג במקדש (ש"ס): [א] גבה דרבר לא אינו יכיר להיות גודש, ועוד שהרי מרת לא אינה שוה דפעמים שמרת לא יתירה וכו' כלי"ל (ח"ד): [א] נגז"מ טוקף ולמעוטי מבגדו וא"ת היינו מוכיחין י"ל דאחא למעוטי וכו' [א] אין זה מוכן דלא סמיים כגנייהם ואצ"ל ערלה וכלאי הכרס. ואולי לא היו נכסין לה (ק"ר): [א] ויעשה אותה כלי"ל. [נכד"ו ויעש]. ומיבת [תרומתן] נמחק (ש"ס):

## המזבח מקדש פרק תשיעי וזבחים

**הטעם העוף פסולה**. שמלקה בראש המזבח שלא לשמה ופסל [א] דאף על גב דנעשית [א] למטן הא אמר מר לעיל (דף כג.): מלקה בכל מקום במזבח כשרה ולא פסיל מעלה **דידיה** [א] אלא בזהוה והיכא דמלקה בפסול בראש המזבח וק"ל בכל הפסולין <sup>ה</sup> אם עלו לא ירדו היכי שרי ליה מר להזות מדמה הרי מגביה וממין כשאומו זה וזמה והוה ליה ירוד: **שאר פסולים**. דמיס <sup>ה</sup> בזהמה לר"ג דלמר במתני' <sup>ו</sup> הדס פסול [א] שעלה לא ירד: **היכי וזיק**. מדמן הרי זריקה מרחוק הוא זורק והוה ליה אייר המזבח: ומשני **דמגע** נהו. לכותל מזבח כשמה כחטאת העוף וכן צוריקת דס פסול: ופריקין הא **הואם היא**. בתמיה. מיאי' הוא ולענין דמיס פסולים נמי אי' מגע להו שפיכה הוי ולא זריקה ועוד וכי דרך הואה זריקה כזך אלא לאו משום דלאיר מונח כמזבח דמי: **אמר רב אחי**. לעולם נעניין מהא לא תפשוט דהא [א] גצרה בראש המזבח קאי ונקיט להו וכה"ג לא מיבעיא לן **בזחיר** מזבח לעיל דהנחת גופו בראש המזבח כהנחת קרבן דמי וכי קמנציא לן כגון דקאי אארעא ותליניהו כקניא **בזחיר** המזבח: **בתנ"י** **כלי הנת**. פערות ומורקות לדס וליין ולשמן: **מדות הינש**. <sup>ו</sup> שמי מדות של ינש היו כל המנחות וחצי עשרון עשרון למדידת מנחת חבימי כ"ג מחציתה בצוקר ומחציתה בערב. להכי נקט גבי ינש מדות שאין כלים מיוחדים לינש אלא אלו דכלי שנותנין צו מנחה כלי

לח הוא שמורקות ועקרות רליון לכך: **ואין כלי זה מקדשות אם הינש**. בגמרא מתרגס לה אמדות הלח: **שהיו עושין והן שלימים**. כשהן **שלימים: אלא נקדש**. בעורה: **גב' לא שנו**. דאין כלי הלח מקדשין את הינש: **אלא מדות**. <sup>ו</sup> [א] מדות הלח שהיו שם הין וחצי הין ולינש ההין וכו' דסיין דאין לא חזו ולינש למדיד למדוד והן לא נמשחו אלא למדידה לפיכך אין מקדשין אלא ע"י מדידה: **אצל מורקות**. אע"ג דכלי הלח ניניהו מקדשין ינש דמי היכי דחזו ללח חזו נקלת שהוא ינש: **לחא היא**. דהא קרדש מקדשין ינש: **לינש שבה**. שאי אפשר ליגבל כולה שלא היה זה קרטיין קרטיין של ינש שלא נגע זהן השמן וקדשיניהו מורקות <sup>ו</sup>. **כ"ש: כינש דמיא**. וספיר תפשוט מינה לינש גמור: **אלא שלימין**. לאפוקי נקבו: **ואין מקדשין אלא מלאין**. כלומר שיהא זהן שיעור שלם של חסר, וזהו שיהא זהן שיעור שלם שלם למנחה ואם מנחת נסכים היא שניתנה ככלי יאה שם ג' עשרונים לפה רשני ועשרונים לאלל אצל אצל חסר השיעור אין הכלי מקדשן שאינו ראוי לכלי [א]. כך שמעתי במנחות (דף טז.). אלא בעינים. בעבור: צירוי מרות איכא צנייהו. למאן דמני אין מקדשין אלא ממוכן קסבר צירויי מרות לא נתקדשו אלא מה שבתוך חללו של כלי. צירויי מרות גודשי מרות. ופלוגתא היא במנחות בפרק שמי מדות (דף פט.). לא שנו. הא דלמרינן דאין מקדשין אלא מלאים: אלא שאין דעסו להשלים [א]. ולהוסיף עד כשיעור: תניא נמי הכי מלאים. שניהם מלאים סלת: אלא שלימים. שהיו [א] עשרונים ולוגין שלימים לאפוקי שיעור חסר דלא מקדשי: **אצל מקדשין** [א] כלי הנה אם הינש ליפסל. \* שאם ילא חוץ לקלעים או נגע צו טבול יוס נפסל דלהאי ליה כלי להכשירו ליפסל כדתניא [א] (מעילה דף י.). המנחות מושלין זהן משהוקדשו קדשו ככלי הוכשרו ליפסל בטבול יוס ובחמוסר כפורים: **מנחות ונסכים ומנחה כהמה מן המדומע**. ואע"פ שמותר לעהנים דעניין מותר לכל ישראל שנאמר (יחזקאל מה) ממסקה ישראל מן המותר לישראל [מנחות יא]. ואין ל"ג מערלה. שאסורה אף לכהנים: ליפסל. דלא נפקי לחול [א] וישרפו שקדשם הכלי. והא דרב אסי לא מהדר אצבורים אלא אמנחות דכבורים לאו קדשת כלי הוא [א] ומאי ליפסל איכא לא יקרב איכא לא לא קרבו: אין מסיבין אותן. כמו שעשין למדות [א] מנוקבות שמסיבין אותן פגיות הנקב ונסתם הנקב: אין מסיבין לטובין אצב. לקמסו הנקב. וכולשו משום דמיחיז כעניות ולאן אורח ארעא: **נפגמו** [א]. פגימה גדולה שמיקון השחמה ניכר: **סבין מטופפ**. שהיתה רכה כד' ליפגס פגימות דקות תמיד ומטרפת את הקדשים: **אין עושין אותן מעשה מחט**. לאורגן כמין יריעה ולעשותן אחרי כן לבוש תפור במחט אלא כמין מלבוש אורגין אותן כגליהם: **אהל**. מין כיצוס הוא שמעביר את הגיעול וכן נמר: **הא כמים מכנסין**. בתמיה. כיון דעעמא משום דמיחיז כעניות הוא מה לי נמר מה לי מים הרי נתגעלו וכבסן כל [א] שכן דבי לא מחזור להו שפיר גריעו טפי:

## המזבח מקדש פרק תשיעי וזבחים

## פח.

**חטאת העוף פסולה היכי מזה מדמה**. פירש בקונטרס וק"ל בכל הפסולין (לעיל דף פד.) דלאס [א] עלו יזרוק הדס לכתמילה וא"ת מנא ליה הא דקודם זריקה קאמר דלא ירדו [א] דילמא היינו לאחר זריקה ויש קצת ראייה ממליקת חטאת העוף <sup>ו</sup> דאין מטמא צנית הצליעה שמתרת את האסור ואס אין יכול לזרוק לכתמילה בזה מתרת את האכילה [א] דלענין אס זרק את הדס לא יקחנו לא קאמר דאפ"י למאן דלמר מרד לא יקחנו דכ"י לעיל (דף פז: סוף ד"ה כל):

**מדות היבש**. פירש בקונטרס דלהכי קרי ליה לינש מדה ולגלל כלי שאין שום כלי מקדש [א] לינש אלא שמי מדות עשרון וחצי עשרון ומימה והאיכא ניסא' פרק הקומץ [רצה] (מנחות דף כד.) והאיכא מחמה לקטורס והאיכא כף והאיכא מנחשת כצנעות (דף יא.) והאיכא צוירין ושולמן ופי' ר"ת דלהכי קרי ל' לינש מדה ולא כלי לפי שינש יכולין למדוד מחוק או גדוש ככל ענין שירצה אצל דבר לח לא שייך מדה גביה [א] שהרי מדת לח אינה שוה דדצר לח אינו יכול להיות גדוש ופעמים שמדת לח זה יתירה מזה כמו מדת יין יתירה ממדת מים לפי שיש ענ יותר וכן שמן מיין להכי לא קרי ליה מדה <sup>ו</sup>: **אלא בפנים**. פי' בקונטרס בעורה <sup>ו</sup> ומימה למא שינה לשון המשנה הוה ליה למימר נקדש \* ומפ' רצינו חיים דמכפנים לכלי קאמר [א] ואמי' מעוטי' \* חקק מושצו במצוח <sup>ו</sup>: **בזן המדומע**. פירש בקונטרס מצוח פירש דמיונה ורצינו חיים פירש מעורב בערלה וכלאי הכרס אצל ערלה וכלאי הכרס לא אינטיקין למימין [א] ופי' הקונטרס ל'ע' איך יתיישב ממשקה ישראל כיון דשרי לכהנים ומההיא דחגיגה (דף כד:) דקאמר אס אמר הפרשתי לתוכה רביעית קדש נאמן על התרומה לא שייכא לשון דהאס לאו מדומע הוי ששרי אין מקדיש הרביעית ואין קורא שם על התרומה בעוד שהיא צנצית אלא יחדה ושמרה בטירה ליקח ממנה רביעית נשמיטה אין מחזירין אותה. לקמא דאין עניות כמקום עשירות:

המשנה הוה ליה למימר נקדש \* ומפ' רצינו חיים דמכפנים לכלי קאמר [א] ואמי' מעוטי' \* חקק מושצו במצוח <sup>ו</sup>: **בזן המדומע**. פירש בקונטרס מצוח פירש דמיונה ורצינו חיים פירש מעורב בערלה וכלאי הכרס אצל ערלה וכלאי הכרס לא אינטיקין למימין [א] ופי' הקונטרס ל'ע' איך יתיישב ממשקה ישראל כיון דשרי לכהנים ומההיא דחגיגה (דף כד:) דקאמר אס אמר הפרשתי לתוכה רביעית קדש נאמן על התרומה לא שייכא לשון דהאס לאו מדומע הוי ששרי אין מקדיש הרביעית ואין קורא שם על התרומה בעוד שהיא צנצית אלא יחדה ושמרה בטירה ליקח ממנה רביעית נשמיטה אין מחזירין אותה. לקמא דאין עניות כמקום עשירות:

המשנה הוה ליה למימר נקדש \* ומפ' רצינו חיים דמכפנים לכלי קאמר [א] ואמי' מעוטי' \* חקק מושצו במצוח <sup>ו</sup>: **בזן המדומע**. פירש בקונטרס מצוח פירש דמיונה ורצינו חיים פירש מעורב בערלה וכלאי הכרס אצל ערלה וכלאי הכרס לא אינטיקין למימין [א] ופי' הקונטרס ל'ע' איך יתיישב ממשקה ישראל כיון דשרי לכהנים ומההיא דחגיגה (דף כד:) דקאמר אס אמר הפרשתי לתוכה רביעית קדש נאמן על התרומה לא שייכא לשון דהאס לאו מדומע הוי ששרי אין מקדיש הרביעית ואין קורא שם על התרומה בעוד שהיא צנצית אלא יחדה ושמרה בטירה ליקח ממנה רביעית נשמיטה אין מחזירין אותה. לקמא דאין עניות כמקום עשירות:

המשנה הוה ליה למימר נקדש \* ומפ' רצינו חיים דמכפנים לכלי קאמר [א] ואמי' מעוטי' \* חקק מושצו במצוח <sup>ו</sup>: **בזן המדומע**. פירש בקונטרס מצוח פירש דמיונה ורצינו חיים פירש מעורב בערלה וכלאי הכרס אצל ערלה וכלאי הכרס לא אינטיקין למימין [א] ופי' הקונטרס ל'ע' איך יתיישב ממשקה ישראל כיון דשרי לכהנים ומההיא דחגיגה (דף כד:) דקאמר אס אמר הפרשתי לתוכה רביעית קדש נאמן על התרומה לא שייכא לשון דהאס לאו מדומע הוי ששרי אין מקדיש הרביעית ואין קורא שם על התרומה בעוד שהיא צנצית אלא יחדה ושמרה בטירה ליקח ממנה רביעית נשמיטה אין מחזירין אותה. לקמא דאין עניות כמקום עשירות:

מטמא כמו שהיתה. (א"ה שוב ראיתי בתוס' דף פ"ג דשבועות דף י"א ד"ה מכל שהקשו קדושי וז ותיצרו דמכתשת של משה שאני שהיתה מטמאת ביותר רש מפרשים דמכתשת לא היתה כלי שרת אלא שהקרת היה קדוש הגוף בדבריו שיהא אומר ידא זה קדושת היה חל עליה קדושת הגוף אחר כתישה במכתשת [שהיה ראוי להקטיר כמו בהבמה שהיא קדושה כשהוא אומר ידא זה לעילה ידא זה לחטאת]. ע"כ. והנה מדבריהם יש ללמוד דס"ל דהא דקיי"ל דכלי שרת שנושברו אין מתקנין אותן מיירי אפילו שערטין מעין מלאכתן. (משנ"ט פ"א מלי' המקדש ה"ד ועש"ג): סבין שנפגם. מה שביאר רש"י גבי סבין שנפגמה דהיינו פגימה גדולה שתיקון השחמה ניכר, אפשר דס"ל דלי' שלא עלה על הידעת שבשכלל פגימה כל דהו או בחגירת צפורן או פחות מכן או יותר משט גינונו ולי' שייך בה עניות ולא גנאי, כי הסבין דכלי שרת של משיטה נוח הוא לפגום ולהפסל וכל שעה צריך לתקנו ואין ותיקנו ניכר וליא מזהו כעניות דכלי, אלא מיירי בפגימה גדולה שתיקון השחמה ניכר ואז מיוז כעניות והוא לאו אורח ארעא. ויש להכתיב ויהי לא גנוזה בפנים הראשונה והתם נטלו את תיקונה והיתה

מטמא כמו שהיתה. (א"ה שוב ראיתי בתוס' דף פ"ג דשבועות דף י"א ד"ה מכל שהקשו קדושי וז ותיצרו דמכתשת של משה שאני שהיתה מטמאת ביותר רש מפרשים דמכתשת לא היתה כלי שרת אלא שהקרת היה קדוש הגוף בדבריו שיהא אומר ידא זה קדושת היה חל עליה קדושת הגוף אחר כתישה במכתשת [שהיה ראוי להקטיר כמו בהבמה שהיא קדושה כשהוא אומר ידא זה לעילה ידא זה לחטאת]. ע"כ. והנה מדבריהם יש ללמוד דס"ל דהא דקיי"ל דכלי שרת שנושברו אין מתקנין אותן מיירי אפילו שערטין מעין מלאכתן. (משנ"ט פ"א מלי' המקדש ה"ד ועש"ג): סבין שנפגם. מה שביאר רש"י גבי סבין שנפגמה דהיינו פגימה גדולה שתיקון השחמה ניכר, אפשר דס"ל דלי' שלא עלה על הידעת שבשכלל פגימה כל דהו או בחגירת צפורן או פחות מכן או יותר משט גינונו ולי' שייך בה עניות ולא גנאי, כי הסבין דכלי שרת של משיטה נוח הוא לפגום ולהפסל וכל שעה צריך לתקנו ואין ותיקנו ניכר וליא מזהו כעניות דכלי, אלא מיירי בפגימה גדולה שתיקון השחמה ניכר ואז מיוז כעניות והוא לאו אורח ארעא. ויש להכתיב ויהי לא גנוזה בפנים הראשונה והתם נטלו את תיקונה והיתה

מטמא כמו שהיתה. (א"ה שוב ראיתי בתוס' דף פ"ג דשבועות דף י"א ד"ה מכל שהקשו קדושי וז ותיצרו דמכתשת של משה שאני שהיתה מטמאת ביותר רש מפרשים דמכתשת לא היתה כלי שרת אלא שהקרת היה קדוש הגוף בדבריו שיהא אומר ידא זה קדושת היה חל עליה קדושת הגוף אחר כתישה במכתשת [שהיה ראוי להקטיר כמו בהבמה שהיא קדושה כשהוא אומר ידא זה לעילה ידא זה לחטאת]. ע"כ. והנה מדבריהם יש ללמוד דס"ל דהא דקיי"ל דכלי שרת שנושברו אין מתקנין אותן מיירי אפילו שערטין מעין מלאכתן. (משנ"ט פ"א מלי' המקדש ה"ד ועש"ג): סבין שנפגם. מה שביאר רש"י גבי סבין שנפגמה דהיינו פגימה גדולה שתיקון השחמה ניכר, אפשר דס"ל דלי' שלא עלה על הידעת שבשכלל פגימה כל דהו או בחגירת צפורן או פחות מכן או יותר משט גינונו ולי' שייך בה עניות ולא גנאי, כי הסבין דכלי שרת של משיטה נוח הוא לפגום ולהפסל וכל שעה צריך לתקנו ואין ותיקנו ניכר וליא מזהו כעניות דכלי, אלא מיירי בפגימה גדולה שתיקון השחמה ניכר ואז מיוז כעניות והוא לאו אורח ארעא. ויש להכתיב ויהי לא גנוזה בפנים הראשונה והתם נטלו את תיקונה והיתה

מטמא כמו שהיתה. (א"ה שוב ראיתי בתוס' דף פ"ג דשבועות דף י"א ד"ה מכל שהקשו קדושי וז ותיצרו דמכתשת של משה שאני שהיתה מטמאת ביותר רש מפרשים דמכתשת לא היתה כלי שרת אלא שהקרת היה קדוש הגוף בדבריו שיהא אומר ידא זה קדושת היה חל עליה קדושת הגוף אחר כתישה במכתשת [שהיה ראוי להקטיר כמו בהבמה שהיא קדושה כשהוא אומר ידא זה לעילה ידא זה לחטאת]. ע"כ. והנה מדבריהם יש ללמוד דס"ל דהא דקיי"ל דכלי שרת שנושברו אין מתקנין אותן מיירי אפילו שערטין מעין מלאכתן. (משנ"ט פ"א מלי' המקדש ה"ד ועש"ג): סבין שנפגם. מה שביאר רש"י גבי סבין שנפגמה דהיינו פגימה גדולה שתיקון השחמה ניכר, אפשר דס"ל דלי' שלא עלה על הידעת שבשכלל פגימה כל דהו או בחגירת צפורן או פחות מכן או יותר משט גינונו ולי' שייך בה עניות ולא גנאי, כי הסבין דכלי שרת של משיטה נוח הוא לפגום ולהפסל וכל שעה צריך לתקנו ואין ותיקנו ניכר וליא מזהו כעניות דכלי, אלא מיירי בפגימה גדולה שתיקון השחמה ניכר ואז מיוז כעניות והוא לאו אורח ארעא. ויש להכתיב ויהי לא גנוזה בפנים הראשונה והתם נטלו את תיקונה והיתה

מטמא כמו שהיתה. (א"ה שוב ראיתי בתוס' דף פ"ג דשבועות דף י"א ד"ה מכל שהקשו קדושי וז ותיצרו דמכתשת של משה שאני שהיתה מטמאת ביותר רש מפרשים דמכתשת לא היתה כלי שרת אלא שהקרת היה קדוש הגוף בדבריו שיהא אומר ידא זה קדושת היה חל עליה קדושת הגוף אחר כתישה במכתשת [שהיה ראוי להקטיר כמו בהבמה שהיא קדושה כשהוא אומר ידא זה לעילה ידא זה לחטאת]. ע"כ. והנה מדבריהם יש ללמוד דס"ל דהא דקיי"ל דכלי שרת שנושברו אין מתקנין אותן מיירי אפילו שערטין מעין מלאכתן. (משנ"ט פ"א מלי' המקדש ה"ד ועש"ג): סבין שנפגם. מה שביאר רש"י גבי סבין שנפגמה דהיינו פגימה גדולה שתיקון השחמה ניכר, אפשר דס"ל דלי' שלא עלה על הידעת שבשכלל פגימה כל דהו או בחגירת צפורן או פחות מכן או יותר משט גינונו ולי' שייך בה עניות ולא גנאי, כי הסבין דכלי שרת של משיטה נוח הוא לפגום ולהפסל וכל שעה צריך לתקנו ואין ותיקנו ניכר וליא מזהו כעניות דכלי, אלא מיירי בפגימה גדולה שתיקון השחמה ניכר ואז מיוז כעניות והוא לאו אורח ארעא. ויש להכתיב ויהי לא גנוזה בפנים הראשונה והתם נטלו את תיקונה והיתה

מטמא כמו שהיתה. (א"ה שוב ראיתי בתוס' דף פ"ג דשבועות דף י"א ד"ה מכל שהקשו קדושי וז ותיצרו דמכתשת של משה שאני שהיתה מטמאת ביותר רש מפרשים דמכתשת לא היתה כלי שרת אלא שהקרת היה קדוש הגוף בדבריו שיהא אומר ידא זה קדושת היה חל עליה קדושת הגוף אחר כתישה במכתשת [שהיה ראוי להקטיר כמו בהבמה שהיא קדושה כשהוא אומר ידא זה לעילה ידא זה לחטאת]. ע"כ. והנה מדבריהם יש ללמוד דס"ל דהא דקיי"ל דכלי שרת שנושברו אין מתקנין אותן מיירי אפילו שערטין מעין מלאכתן. (משנ"ט פ"א מלי' המקדש ה"ד ועש"ג): סבין שנפגם. מה שביאר רש"י גבי סבין שנפגמה דהיינו פגימה גדולה שתיקון השחמה ניכר, אפשר דס"ל דלי' שלא עלה על הידעת שבשכלל פגימה כל דהו או בחגירת צפורן או פחות מכן או יותר משט גינונו ולי' שייך בה עניות ולא גנאי, כי הסבין דכלי שרת של משיטה נוח הוא לפגום ולהפסל וכל שעה צריך לתקנו ואין ותיקנו ניכר וליא מזהו כעניות דכלי, אלא מיירי בפגימה גדולה שתיקון השחמה ניכר ואז מיוז כעניות והוא לאו אורח ארעא. ויש להכתיב ויהי לא גנוזה בפנים הראשונה והתם נטלו את תיקונה והיתה

מטמא כמו שהיתה. (א"ה שוב ראיתי בתוס' דף פ"ג דשבועות דף י"א ד"ה מכל שהקשו קדושי וז ותיצרו דמכתשת של משה שאני שהיתה מטמאת ביותר רש מפרשים דמכתשת לא היתה כלי שרת אלא שהקרת היה קדוש הגוף בדבריו שיהא אומר ידא זה קדושת היה חל עליה קדושת הגוף אחר כתישה במכתשת [שהיה ראוי להקטיר כמו בהבמה שהיא קדושה כשהוא אומר ידא זה לעילה ידא זה לחטאת]. ע"כ. והנה מדבריהם יש ללמוד דס"ל דהא דקיי"ל דכלי שרת שנושברו אין מתקנין אותן מיירי אפילו שערטין מעין מלאכתן. (משנ"ט פ"א מלי' המקדש ה"ד ועש"ג): סבין שנפגם. מה שביאר רש"י גבי סבין שנפגמה דהיינו פגימה גדולה שתיקון השחמה ניכר, אפשר דס"ל דלי' שלא עלה על הידעת שבשכלל פגימה כל דהו או בחגירת צפורן או פחות מכן או יותר משט גינונו ולי' שייך בה עניות ולא גנאי, כי הסבין דכלי שרת של משיטה נוח הוא לפגום ולהפסל וכל שעה צריך לתקנו ואין ותיקנו ניכר וליא מזהו כעניות דכלי, אלא מיירי בפגימה גדולה שתיקון השחמה ניכר ואז מיוז כעניות והוא לאו אורח ארעא. ויש להכתיב ויהי לא גנוזה בפנים הראשונה והתם נטלו את תיקונה והיתה

מטמא כמו שהיתה. (א"ה שוב ראיתי בתוס' דף פ"ג דשבועות דף י"א ד"ה מכל שהקשו קדושי וז ותיצרו דמכתשת של משה שאני שהיתה מטמאת ביותר רש מפרשים דמכתשת לא היתה כלי שרת אלא שהקרת היה קדוש הגוף בדבריו שיהא אומר ידא זה קדושת היה חל עליה קדושת הגוף אחר כתישה במכתשת [שהיה ראוי להקטיר כמו בהבמה שהיא קדושה כשהוא אומר ידא זה לעילה ידא זה לחטאת]. ע"כ. והנה מדבריהם יש ללמוד דס"ל דהא דקיי"ל דכלי שרת שנושברו אין מתקנין אותן מיירי אפילו שערטין מעין מלאכתן. (משנ"ט פ"א מלי' המקדש ה"ד ועש"ג): סבין שנפגם. מה שביאר רש"י גבי סבין שנפגמה דהיינו פגימה גדולה שתיקון השחמה ניכר, אפשר דס"ל דלי' שלא עלה על הידעת שבשכלל פגימה כל דהו או בחגירת צפורן או פחות מכן או יותר משט גינונו ולי' שייך בה עניות ולא גנאי, כי הסבין דכלי שרת של משיטה נוח הוא לפגום ולהפסל וכל שעה צריך לתקנו ואין ותיקנו ניכר וליא מזהו כעניות דכלי, אלא מיירי בפגימה גדולה שתיקון השחמה ניכר ואז מיוז כעניות והוא לאו אורח ארעא. ויש להכתיב ויהי לא גנוזה בפנים הראשונה והתם נטלו את תיקונה והיתה

מטמא כמו שהיתה. (א"ה שוב ראיתי בתוס' דף פ"ג דשבועות דף י"א ד"ה מכל שהקשו קדושי וז ותיצרו דמכתשת של משה שאני שהיתה מטמאת ביותר רש מפרשים דמכתשת לא היתה כלי שרת אלא שהקרת היה קדוש הגוף בדבריו שיהא אומר ידא זה קדושת היה חל עליה קדושת הגוף אחר כתישה במכתשת [שהיה ראוי להקטיר כמו בהבמה שהיא קדושה כשהוא אומר ידא זה לעילה ידא זה לחטאת]. ע"כ. והנה מדבריהם יש ללמוד דס"ל דהא דקיי"ל דכלי שרת שנושברו אין מתקנין אותן מיירי אפילו שערטין מעין מלאכתן. (משנ"ט פ"א מלי' המקדש ה"ד ועש"ג): סבין שנפגם. מה שביאר רש"י גבי סבין שנפגמה דהיינו פגימה גדולה שתיקון השחמה ניכר, אפשר דס"ל דלי' שלא עלה על הידעת שבשכלל פגימה כל דהו או בחגירת צפורן או פחות מכן או יותר משט גינונו ולי' שייך בה עניות ולא גנאי, כי הסבין דכלי שרת של משיטה נוח הוא לפגום ולהפסל וכל שעה צריך לתקנו ואין ותיקנו ניכר וליא מזהו כעניות דכלי, אלא מיירי בפגימה גדולה שתיקון השחמה ניכר ואז מיוז כעניות והוא לאו אורח ארעא. ויש להכתיב ויהי לא גנוזה בפנים הראשונה והתם נטלו את תיקונה והיתה

מטמא כמו שהיתה. (א"ה שוב ראיתי בתוס' דף פ"ג דשבועות דף י"א ד"ה מכל שהקשו קדושי וז ותיצרו דמכתשת של משה שאני שהיתה מטמאת ביותר רש מפרשים דמכתשת לא היתה כלי שרת אלא שהקרת היה קדוש הגוף בדבריו שיהא אומר ידא זה קדושת היה חל עליה קדו